

Felébredések...

Már jócskán a hajnali fény fenséges sugarait a világra kiárasztó és azokat a dolgok felszínén szétterítő napkorong felemelkedése után ébredt, felnyitván szemeit a misztikus álomból, amelyben idejének jelentékeny részét tölteni kényszerült az elmúlt hónapok során. A mágikus szertartás, amelynek eredményképpen feltáruuló portálon át Sylwette végül örök érvényűen és megmásíthatatlanul maga mögött hagyta tereit ennek a világnak, a korábban vártaknál sokkalta nagyobb mértékű energiamentisítést csapolt meg és vont el testéből és lelkéből egyaránt, így nem tartható csodaszámba számítnak, hogy a rejtélyes történések után néhány héttel komoly betegségbe esett és hosszú hónapokra ágynak dőlt.

A Rendnek persze a legnagyobb mértékben szándékában állott, hogy a történelmében oly fontos helyet betöltő familia tagját megmentse az elmúlástól, azonban a legtöbb, amit ebben a helyzetben érte tehettek, hogy legjobb tudásuk szerint megpróbálták megóvni testét a sorvadástól, hogy lelke a névtelen démonokkal magányos harcát az árnyakban megvívhasssa. A kórság mibenlétének azonosítása során azonban a legtöbbben válaszok nélkül maradtak, a már megválaszolt kérdések pedig rend szerint további kérdéseket szültek. A gyógyítók valamiféle ragály beütésére gyanakodtak és teljes elzárást rendeltek el, a papok rontásról beszéltek, míg a magitorok csupán sokatmondó pillantásokat váltottak egymás között az előbb említettek háta mögött, jelezvén ezzel egymás számára, hogy ők maguk legalábbis tisztában vannak azzal, hogy mi nem lehet egészen biztosan Arseny bajának okozója.

Röviddel Sylwette rejtélyes távozása után különleges tüneteket kezdett felfedezni saját magán. Egyre több alkalommal ébredt verejtékben úszva, és bár a korábban előírt testgyakorlatokat rendre teljesítette, ereje egyre inkább apadni kezdett és napról napra elhagyni látszott testét és lelkét egyaránt. Bármennyire is

próbált menedéket venni szeretett könyveinek és ékköveinek bűvöletében, lassacskán ezekben sem találta már korábbi örömeit, végül pedig már nem futotta többre és másra tőle, minthogy elhagyatottan és magára maradtan kóvályogjon az Erőd különböző területein, egy ponton túl pedig már lakosztályának elhagyása is emberfeletti megpróbáltatásokat jelentett számára. Idejének legnagyobb részét az alvás kezdte kitölteni, az ébrenlét állapota ugyanis egyre elviselhetlenebb terheket rótt rá. Álmaiban sem szabadult azonban az őt elárasztó borzalmaktól, névtelen démonokként leselkedtek rá ugyanis továbbra is a sötétségben. Bármennyire is számottevő időt töltött pihenéssel, mégis minden áldott reggelen sokkalta fáradtabban és elgyötörtebben ébredt, mint amilyennek nyugovóra tértenek idején érezte magát.

Lassacskán azon a bizonytalan érzésen kapta önmagát, mintha korábbi öntudata feloldódni látszana, és titkon egy másik lény kezdené befészkelni magát az elméjébe. Mindez persze kezdetben elképzelhetetlen mértékű borzongással és rettegéssel töltötte el, azonban ahogyan a hetek teltek és múltak, egyre inkább az a fajta furcsa gondolat kezdte foglalkoztatni, mintha a "jövevény" valamilyen oknál fogva ismerős lenne számára, sőt mi több, egyenesen kellemes és biztonságot nyújtó érzésekkel töltötte el a jelenléte. Álmaiban egyre többször és többször sejlett fel előtte egy áthatolhatatlan sötétséggel teljes homályba öltözött alak képe, ahogyan a segítségére siet, miközben ő maga éppen elkeseredett harcot vív a reája zúduló árnyak hadával szemben. Idővel ez a "valaki" egyre inkább birtokba vette lelkét és életét, különös módon azonban mindezt egyre kevésbé érezte félelmetesnek, vagy megterhelőnek, sokkal inkább egyfajta teljesség és boldogság ígéretét hordozó állapotnak. Az entitás aztán egy ponton túl végérvényesen felfedte önmaga valódi identitását, elárulta nevét és egyértelművé tette a fiatal paplovag előtt eljövételének célját, felajánlva egyszersmind Arseny számára a lehetőséget az

átalakulásra, felébredésre, Változásra... ő pedig döntött... és a válasza nem volt más, mint határozott, bátorsággal és elszántsággal teljes IGEN...

Még lábadozásának ideje alatt Zepherryn néhány rövidke alkalom erejéig meglátogatta, hogy a Káptalan által kettejükre örökség gyanánt hagyott Tradíció sorsáról és jövőjéről társalogjanak. Bár Arseny számára a lélek rejtelseinek elemzése és értelmezése mindig is túlságosan komoly és kikerülhetetlen akadályokat feltorlaszoló feladatnak bizonyult, az még az ő képességei számára sem bizonyult túlságosan bonyolult eredménynek, hogy rádöbbenjen: sem Zepherryn, sem pedig Luryon nem akarja a saját vállaira venni ezt a feladatot. Úgy tetszett számára, hogy fivérei maholnap a távozás mezejére lépnek majd, és bár döntésének okát képtelennek bizonyult megérteni, Arseny minden kétséget kizáróan meggyőződhetett arról, hogy immáron egyedüli örökösként magára kell vennie Vhalaor Sötét Lovagjának mindennemű kötelezettségeit és feladatait. A lelkében erre az időre már végérvényesen otthonra talált Jelenlét azonban álmainak varázslatos világában képesnek bizonyult meggyőzni az ifjút arról, hogy nem létezik ennél helyesebb, egyértelműbb és méltóbb Út önmaga számára... azaz immáron önmaguk számára. A két lélek ugyanis mostanra teljes mértékben összeforrott benne... eztán már nem mondhatja magát annak, mint aminek és akinek korábban vallotta magát. Álmai egyre inkább a korábbi állapotoktól eltérő színezetet kaptak: a démonok hadainak ostromlása lassacskán alábbhagyott, és végül önmaga maradt a homályból fakadt angyallal, aki tanította, tanácsokkal segítette, megnyugtatta és a jövőre irányuló víziókkal látta el, egy ponton túl pedig egészen egyértelművé vált számára, hogy miként is váljék alkalmassá életének elkövetkező szakaszára.

Ezen a ponton pedig búcsút vett tőle a betegség, ő maga pedig még némiképp elgémberedett, és akaratának egyelőre csupán

bizonytalanul engedelmeskedő tagokkal állott fel végül betegágyáról, hogy teljesebb teendők után nézzen. Tisztálkodás közben gondosan szemügyre vette megváltozott vonásait: arca mintha hosszúkásabbá vált volna, termete pedig nyúlánkabbá és acélosabbá, még annak ellenére is, hogy az elmúlt hetekben szinte semminemű időt nem szentelt a gyakorlásnak. Lelkének tükrei jelentős mértékű változáson estek át. Bizonyos tekintetben megmaradt bennük a Logismordokra jellemző smaragdszín csillogás, másfelől azonban színezetük sokkalta áthatóbb és mélyebb hatást keltővé váltott át. Korábban gondosan formára vágott hajzata mostanra dús, hollótollszín sörénnyé alakult, amelyet szabadon engedvén szálai immáron derekát érik. Bár néhány pillanat erejéig megfogalmazódott benne a szándék, hogy tanácsos lenne azonmód valamiféle vágóalkalmatosság után néznie és valamelyest csökkentenie hajának hosszát, azonban egy elméjébe fészkelődő pajkos gondolat végső soron gátat szabott ilyen irányú törekvéseinek. A tisztálkodáshoz kapcsolódó feladatainak elvégzése után hozzákezdett az öltözködéshez, amelyre ezúttal a korábban megszokottnál sokkalta nagyobb gondot fordít. Rövidesen tiszta, vadonatúj bőrnadrág került, a színében megfelelően hozzáillő, éjfékete vászoninggel, majd hosszú szárú lovaglócsizmáját húzta végül magára. Mindezek után következnek gyűrűi, illetve nem mulasztotta el magára öltetni karmazsinszín lovagi tabardját sem, a korábban elmaradhatatlan ébenfekete palást felvételétől azonban ezúttal eltekintett. Ki tudja, odakint talán éppen dúl a tavasz, megannyi áldásával halmozva el a környező vidékeket és azoknak lakóit.

Egy utolsó mozzanata hátra van még azonban a reggeli készülődésnek... ez pediglen nem más, mint az ősidők óta családja tulajdonában lévő szent ereklyének, az Eclipsé - Elhalványulásnak felöltése. Ez utóbbi egy másfélkezes hosszúkard, amelyet dísztelen tokjában ezúttal a hátára szíjaz, hogy mindig vele és mellette legyen, ha éppen szükségét érzi

annak, hogy használja, avagy éppenséggel csupán azon célból, hogy vigasztalást és erőt merítve reája tekintsen. Újdonatúj életére gondosan felkészülve tehát lép ki lakosztályának ajtaján, hogy a központi épületek felé indulva hosszabb sétát tegyen az Erőd védművein... és ki tudja, talán éppen váratlanul összefuthat majd Valakivel, akit a történetének következő szakaszában valamifajta jelentőség betöltésére alkalmasnak találhat.

Szinte nem is e világból származó, vakító lángoláshoz hasonlatos átütő erővel érte megújult lélektükreinek kapuját a fény, amikor a lakosztályának otthont adó központi épület ajtaján keresztül, hosszú idő elteltével első alkalommal lépett ki a szabad levegőre, hogy tüdejét a tavaszi légből merítve teleszívja annak éltető energiáival. Mintha önmaga körül semmi sem változott volna, legalábbis ez az érzés kerítette legelőször hatalmába elméjét, miközben az épületen belül uralkodótól merőben eltérő megvilágítási viszonyokhoz egyre inkább hozzászokni látszó tekintetét körülhordozta az erődítmény udvarán, holott valahol legbelül természetesen tudatában volt annak, hogy betegsége alatt a világ szinte teljes mértékben kifordult már a sarkaiból, legalábbis ami önnön belső világát illeti. Első útja természetesen az istállók felé vezetett, hogy hamuszín hatásának gondja után nézzen, elvégre csupán jóhiszemű bizodalma lehet csak afelől, hogy a Rend szolgálatában álló lovászok figyelmét nem kerülte el a magányosan és gondozatlanul maradt jószág, és a többi lovag harci állataihoz hasonlatos bánásmódban részesült.

Reményei szerencsére nem hagyták cserben, és kisvártatva önmaga is meggyőződhetett arról, hogy a megtermett csatamén nemcsak, hogy kitűnő fizikális állapotnak örvend, de még szemmel láthatóan lovagolni is lovagolták, feltehetően valamelyik gondosabb rendtárs vette védőszárnyai alá a kisebb vagyona rúgó állatot. Elégedettségét nyugtázandó egy-egy ezüstöt nyomott a lovászfűük markába, majd néminemű időzés

után tovább folytatja felfedezőkörútját. Lelke mélyén még nem jutott egészen döntésre afelől, hogy végül megtartja-e majd a hátast, avagy inkább tovább ajándékozza, elvégre bizonyos szempontból túlságosan is mélyen és fájdalmasan emlékeztette őt nem sokkal korábban elveszített társára, ugyanakkor azonban úgy érzi, tartozik annyival az emlékének, hogy a szeretett állatot gondjaiba fogadja, és ki tudja, egy napon talán ismételten csatába vonulhat majd a hátára kapva.

Útjának további szakasza feltehetően a Rendházba kellene, hogy vezessen, azonban végső soron arra a következtetésre jutott, hogy bőségesen elegendőnek mutatkozik majd felkeresnie a Principalust, hogy újdonszerű feladatköréről egyezkedjék vele, amikor és amennyiben majd egészségi állapota tökéletesre vált és korábbi kondícióját teljes mértékben visszanyerte. Addig is marad a hosszas és kemény gyakorlás, hogy egyfelől a testében beállott romlás pusztításának mértékét felbecsülje, másrészt pedig a lehető leggyorsabban és leghatékonyabban szeretné helyreállítani önmagát, mind testi, mind szellemi, mind pedig lelki értelemben egyaránt.

Az elmúlt napok során már engedélyezett számára néminemű talpon létet annak érdekében, hogy a Karmazsin Vándor Arkánumait ismételten aktiválja és mozgásba hozza. Bár lelkének mélyén persze kellőképpen megokoltan számított arra, hogy képességei az elmúlt időszak alatt jelentősen leromlottak, mégis meglehetősen lehangoltsággal konstataulta, hogy a korábban kiválóságig fejlesztett paplovagi mágiája szinte teljes mértékben elveszítette hatékonyságát. Támadásra is alkalmazható varázslatai szinte egyáltalán nem érték el a kívánt hatást, a különféle áldásosztásra alkalmazható szakramentális mágiájának színvonala is jelentősen meggyengült. Hálával illetve minden esetre Angyalát amiatt, hogy a Tradíció átadásához feltétlenül szükséges lovaggá avatási és paplovaggá szentelési szertartások elvégzésének képességében nem keletkezett kár, elvégre ezeknek a rituáléknak a működése

nélkül nem lenne alkalmas továbbra is a tanátadási vonalak átadományozódásának végrehajtására, mindennek pedig katasztrofális következményei volnának a Rend fennállásának biztosítását illetően. Megnyugvással a szívében fejezte be tehát néhány nappal ezelőtt a kísérleteit, hiszen teljes mértékben biztosnak érzi önmagát abban, hogy idővel és időben a támadó varázslatokkal kapcsolatban is a régi színvonalára verekszi majd fel magát, addig pedig megelégszik annak tudatával, hogy a leglényegesebb elemeknek jelenleg is birtokában tudhatja magát.

Lassú, az avatott szemlélő számára kissé talán még imbolygónak tetsző léptekkel haladt a mellvédre vezető lépcsők felé, hogy sétáját a falakon tovább folytathassa majd. Amennyiben őszintén a lelkébe néz, voltaképpen egészen bizonyosra bevallhatná önmagának, hogy örömmel töltené-e el, ha esetleg valamilyen ismerősre lelne, aki legalább némiképp emlékeztethetné őt az elmúlt időkre, azonban részben büszkeségből, részben pedig még mindig zsidongó tudatának lecsendesítése végett, praktikus szempontból mindenképpen indokoltnak tartotta volna, amennyiben inkább elkerülnék őt az emberek és sétája magányos időtöltésként telhetne el. Reményei azonban kisvártatva szertefoszlni látszottak, amikor is olyasvalakin akadt meg a tekintete, aki feltehetően hozzá hasonlóan a tavaszi napsütés által kívánná feledni bánatát és enyhet találni lelkének fájdalmaira.

Csupán csak néhány alkalommal volt lehetősége találkozni a szomorú tekintetű ifjúval, azonban bátyjának beszámolóiból kiindulva tudatában volt annak, hogy Zepherryn valamilyen oknál fogva a számára fontos személyek sorába emelte őt, és külön is felhívta Arseny figyelmét a reája való gond fordítására. Arsenynek azonban sohasem volt birtokában az emberek ilyen, vagy olyanfajta igényeire való odafigyelés képességének túlzottan magas foka, inkább becsülte ugyanis a könyvek, vagy az ásványok társaságát, azonban a maga módján

korábban is gondoskodott arról, hogy a fiatalember a számára megfelelő társaságra tehesen szert, azonban arról, hogy a másik végül élt-e a felkínált lehetőségek bármelyikével, avagy sem, Arsenynek már vajmi kevésbé lehetett tudomása. Elég az hozzá, hogy mostanra sem tervezte az ifjúval való túlzottan komoly és mélyre evező csevegés lefolytatását, azonban korábban olvasott valamit arról, hogy az illem ilyesfajta esetekben mindenképpen megkívánja legalább egynémely gesztusok megejtését. Lépteit tovább lassítva tehát úgy intézte, hogy éppen Nemiel közelébe érve jusson el odáig, hogy legalább egy pillanatra megállhasson előtte anélkül, hogy a másíknak túlságosan is feltűnhetne Arseny mozgásának még elég erőteljesen feldarabolt és koordinátatlan jellege.

- A Mindenséget átható Változás és annak Legszentebb Angyala hozza el számunkra az Áldott Reggelt!

Fejezte ki üdvözlési szándékát a lehető legudvariasabb formulával, amelyet ebben a helyzetben kifejezésre alkalmasnak ítélt. Bár számottevően tetten érhető, hogy a Karmazsin Vándor lovagjainak köreiben alapvetően megszokott gesztus ebben a pillanatban meglehetően groteszknek és komolytalannak is hathatna, Arseny mégsem rendelkezik a képességgel, amely hozzásegítheti ennek megítéléséhez. Társas kapcsolatai meglehetősen kuszáknak és szegényeseknek bizonyultak, és a Lovagrend kötelékein belül szolgálatot teljesítők többségének teljes bizonyossága lehetett a tekintetben, hogy leginkább harci tudására és olvasottságára lehet vészterhes időben számot tartani, azonban beszélgetőpartnerként, vagy barátként feltehetően nem sok értelmes dologra tekinthető alkalmasnak.